

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Lucií Vítkovou v právní věci

žalobce:

J. B. [redacted] nar. [redacted]

právně zast.

Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem, ev. č. ČAK 14806, sídlem: Písek, Přátelství 1960, PSČ 397 01

proti

žalovanému:

Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR, sídlem: Praha 2, Vyšehradská 16, PSČ 120 10

jednající:

Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, IČO: 69797111, sídlem: Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení 170.520,- Kč s příslušenstvím**takto:**

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku ve výši 20.000,- Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Zamítá se žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci částku 150.520,- Kč.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 42.414 Kč k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Václava Strouhala, advokáta, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce po žalované domáhal zaplacení finančního zadostiučinění z titulu tvrzené nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním v řízení vedeném proti žalobci u Okresního soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. [redacted] a taktéž majetkové újmy ve výši 14.370,- Kč žádané z téhož odpovědnostního titulu představující náhradu nákladů obhajněho, které žalobce v daném řízení vynaložil ke své obhajobě. Žalobce popisoval průběh Shodu s prvopisem potvrzuje Mikušková Lenka

řízení zahájeného usnesením policejního orgánu ze dne 16.2.2015, č. j. [REDAKCE] jímž bylo zahájeno trestní stíhání žalobce jako obviněného ze spáchání trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a trestného činu neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, dílem ve stádiu pokusu, podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Řízení následně pokračovalo podáním obžaloby k místně příslušnému soudu, jímž bylo žalobci kladeno za vinu spáchání trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, poškození a zneužití záznamu na nosiči informací podle § 257a odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a neoprávněný přístup k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, dílem ve stádiu pokusu. Rozsudkem z 28.5.2018 Okresního soudu v Ústí nad Labem byl žalobce následně zproštěn obžaloby dle ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu, v průběhu řízení udělil plnou moc k obhajobě Mgr. Václavu Strouhalovi, advokátovi, který jej v řízení obhajoval. Žalobce uváděl, že s ohledem na výsledek trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, bylo třeba usnesení o zahájení trestního stíhání označit z pohledu zákona za nezákonné rozhodnutí, z tohoto titulu proto žádal náhradu majetkové újmy, a taktéž náhradu zadostiučinění za nemajetkovou újmu z titulu nezákonného rozhodnutí. Svůj nárok předběžně u žalované uplatnil na 8.11.2018, v době podání žaloby nebylo na nárok nikterak hrazeno.

2. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby v plném rozsahu, nespornou skutečností učinila uplatnění nároku žalobcem u žalované dne 8.11.2018 podáním z téhož dne v souvislosti s řízením vedeným u Okresního soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. [REDAKCE] jakožto nároku na náhradu majetkové újmy ve výši 14.370,- Kč a nemajetkové újmy ve výši 170.520,- Kč způsobené žalobci nezákonným trestním stíháním. Žalovaná uvedla, že po provedeném šetření uznala nárok žalobce důvodným pouze částečně, a to v částce náhrady majetkové újmy ve výši 14.370,- Kč, tedy v plné výši žádaného obhajného, když se ztotožnila s úkony obhajoby, které byly v rámci řízení prováděny, jejich výši a vznikem v příčinné souvislosti s tvrzeným nezákonným rozhodnutím. Žalovaná popsala průběh trestního řízení, jeho výsledek, s tím, že pokud jde o uplatnění nároků na zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou trestním stíháním, uvedla, že v daném případě zvolila formu konstatování porušení práva včetně omluvy, kterou považuje za dostatečnou. Uvedla, že tvrzená nemajetková újma musí být žalobcem řádně dotvrzena i prokázána, což se v případě žalobce v rámci žádosti nestalo. Naopak žalovaná vyzdvihla skutečnost, že žalobce sám požádal 23.5.2017 o propuštění ze služebního poměru dohodou ke dni 31.5.2017, následně uváděla zamítnutí žádosti žalobce o opětovné přijetí k Policii ČR a zařazení zpět na KŘP Ústeckého kraje, a to na základě prověrky žalobce a následného nedoporučujícího stanoviska vedoucího oddělení. Dopady do profesní sféry tak žalovaná neměla za prokázané.
3. K procesnímu návrhu žalobce soud zastavil částečně řízení co do částky 14.370,- Kč žádané z titulu majetkové újmy spočívající ve vynaložených nákladech obhajného, neboť jej žalovaná následně žalobci uhradila na základě stanoviska žalované z 19.6.2019.
4. V řízení tak zůstal sporným nárok na náhradu finančního zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 170.520,- Kč z titulu nezákonného rozhodnutí v posuzovaném řízení. Ke sporným skutečnostem soud prováděl dokazování listinnými důkazy, taktéž výslechy svědků a účastnickým výslechem žalobce, ze kterých má soud za prokázané následující skutečnosti: Z obsahu spisu Okresního soudu v Ústí nad Labem sp. zn. [REDAKCE] soud zjistil následující průběh trestního řízení: Vydané usnesení o zahájení trestního stíhání z 8. 7. 2014 podle ust. § 160 odst. 1 tr. ř. pro spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zák. a neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle ust. § 230 odst. 2 písm. a) tr. zák. ve stádiu pokusu podle ust. § 21 odst. 1 tr. zák., následná stížnost proti usnesení, doručená 17. 7. 2014, vydané usnesení o zahájení trestního stíhání z 16. 2. 2015 na žalobce pro spáchání pokračující přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1

- písm. a) tr. zák. a neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a) tr. zák., pokračujícího přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zák. a neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a) tr. zák., dále pokračujícímu přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) a neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a), g) ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zák., dále přečinu zneužití pravomoci veřejné osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zák. a neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a) tr. zák. a dále pro pokračující přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) a neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a) tr. zák., spáchané dílem ve stádiu pokusu, tedy celkem za 5 přečinů. Proti předmětnému usnesení byla podaná stížnost, doručená 23. 2. 2015, následovalo rozhodnutí o stížnosti - usnesení státního zástupce krajského státního zastupitelství, sp. zn. [REDAKCE] z 16. 3. 2015, dále upozornění na změnu skutkových okolností, opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob na žalobce, ze kterého vyplývá, že nejsou žádné informace o odsouzení dotyčné osoby. Soud dále žádal o zprávu z místa bydliště a služební charakteristiku. Ve věci byl podán návrh na podání obžaloby a následně podána obžaloba doručená Okresnímu soudu v Ústí nad Labem 7. 7. 2015 Krajským státním zastupitelstvím v Ústí nad Labem. Ve věci bylo dále vydáno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství Ústeckého kraje z 6. 8. 2014, následoval protokol o hlavním líčení před Okresním soudem v Ústí nad Labem z 8. 6. 2016, v rámci něhož byl vyhlášen rozsudek, jímž byl žalobce uznán vinným a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku, pokud jde o úhrnný trest odnětí svobody, s podmíněným odkladem na zkušební dobu 2 let. Ve spise je následně založeno písemné vyhotovení rozsudku, následně podané odvolání ze strany žalobce, předkládací zpráva ohledně předložení věci k posouzení odvolání a následné nařízení veřejného zasedání ze dne 22. 5. 2017. Protokol o veřejném zasedání konaném u odvolacího soudu ze dne 22. 5. 2017, zamítnutí odvolání obžalovaného usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem, sp. zn. [REDAKCE] z 22. 5. 2017. Ve věci bylo podáno dovolání žalobcem k Nejvyššímu soudu ČR a následné doplnění dovolání. Ve věci se následně vyjádřil Nejvyšší státní zástupce a předkládací zprávou k Nejvyššímu soudu ČR byla věc předložena dne 27. 11. 2017. Ve spise je dále založen protokol o neveřejném zasedání u Nejvyššího soudu v Brně z 31. 1. 2018 a následné usnesení Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 8 Tdo 1513/2017 – 41, kterým bylo rozhodnuto o zrušení usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 5. 2017 a jemu předcházející rozsudek Okresního soudu v Ústí nad Labem z 8. 6. 2016 podle § 265k odst. 1 tr. ř. a taktéž rozhodnuto o zrušení všech rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazujících, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. bylo příkázáno Okresnímu soudu v Ústí nad Labem, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Ve věci bylo konáno hlavní líčení u Okresního soudu v Ústí nad Labem, založen protokol z 28. 5. 2018, v rámci něhož byl vyslechnut svědek [REDAKCE] B [REDAKCE] a J [REDAKCE] V [REDAKCE] a taktéž další svědci, včetně výsledku obžalovaného a vyneseno rozhodnutí, jímž byl žalobce podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěn obžaloby státního zástupce krajského státního zastupitelství. Rozsudek nabyt právní moci 28. 5. 2018.
5. Z dopisu – sdělení k č. j. [REDAKCE] zasílaného 1.7.2019 ze strany Policie České republiky, KŘP Ústeckého kraje Ministerstvu spravedlnosti má soud za zjištěno, že na základě žádosti z 18.6.2019 policie sdělovala, že zkušební poměr pana J [REDAKCE] B [REDAKCE] který byl služebně zařazen na [REDAKCE] skončil propuštěním ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. m) zákona č. 361/2003 Sb., dnem 31.5.2017. Následně z dopisu vyplývá, že policista požádal dne 23.5.2017 o propuštění ze služebního poměru dohodou ke dni 31.5.2017 a služební funkcionář mu vyhověl rozhodnutím ze dne 24.5.2017. Jmenovanému taktéž bylo vyplaceno odškodné podle § 155 zákona č. 361/2003 Sb. K zamítnutí žádosti žalobce o opětovné přijetí k Policii ČR a zpět na [REDAKCE] došlo dle sdělení výběrového pracoviště odboru personálního [REDAKCE] na základě výsledku проверки z místa bydliště zpracované na Obvodním oddělení Ústí nad

██████████ kde bylo vystaveno nedoporučující stanovisko vedoucího oddělení ██████████ stanovisko akceptoval a znovupřijetí jmenovaného ke ██████████ zamítl.

6. Ze smlouvy o hypotečním úvěru č. ██████████ uzavřené mezi Českou spořitelnou, a.s. a žalobcem z 12.8.2011 má soud za zjištěno, že byl žalobci poskytnut úvěr ve výši ██████████, a to na uhrazení kupní ceny financované nemovitosti - bytu číslo ██████████ který se nachází v budově č. p. ██████████ č. p. ██████████ v části obce ██████████ na pozemku parcelní číslo ██████████ a příslušného spoluvlastnického podílu o velikosti 709/31182 na společných částech výše uvedené budovy na pozemku parcelní číslo ██████████ zapsané v katastru nemovitostí vedeném katastrálním úřadem pro ██████████ pro katastrální území ██████████ obec ██████████
- Pokud jde o čerpání úvěru dle článku IV. období čerpání začíná v den uzavření této smlouvy o úvěru a trvá do dne 30.9.2011 včetně. Dle článku III. – úroky z úvěru se žalobce zavázal zaplatit bance úrokovou sazbu, která byla sjednaná jako fixovaná úroková sazba pro období úrokové sazby s tím, že období úrokové sazby je pravidelné a sjednává se v délce 5 let. Pokud jde o způsob splácení uvedený v článku V., klient se zavázal splácet úvěr a pak zaplatit úroky z úvěru měsíčními anuitními splátkami, splatnými vždy k poslednímu dni kalendářního měsíce s tím, že výše anuitní splátky pro první období úrokové sazby činí ██████████, první anuitní splátka je splatná k 31.10.2011, poslední anuitní splátka ve výši nesplicené části úvěru a příslušných úroků z úvěru je splatná ke dni 30.9.2041. Z prohlášení ohledně poskytnutí bezúročné půjčky ze strany H. ██████████ B. ██████████ má soud za zjištěno, že tato poskytla svému bratrovi, žalobci, částku 150.000,- Kč v hotovosti a bezúročně dne 1.6.2017. Peníze poskytla z důvodu překlenutí tíživého období po nedávné tíživé situaci, která nastala z důvodu nuceného odchodu od ██████████ s tím, že tato částka bude splacena nejpozději do roku 2020. Z rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie ██████████ věci služebního poměru č. ██████████ z 21.5.2013, má soud za zjištěno, že byl žalobci zvýšen osobní příspěvek za úspěšné a dlouhodobé nadstandardní plnění služebních úkolů vyplývajících z jeho služebního zařazení. Z rozhodnutí Úřadu práce České republiky, Krajské pobočky v ██████████ ze dne 6.10.2017 a z 31.1.2019 má soud za zjištěno vedení žalobce v evidenci uchazečů o zaměstnávání a poskytnutí podpory v nezaměstnanosti a podpory při rekvalifikaci.
7. Z výslechu svědkyně H. ██████████ B. ██████████ sestry žalobce, soud zjistil, že tato věděla o vedení trestního stíhání proti žalobci s tím však, že bratr se s tím moc nespěchoval, věděla, že odešel z práce a celé rodiny se trestní řízení dotýkalo. Pokud jde o skutkovou podstatu trestního činu, ze kterého byl žalobce obviněn, tuto svědkyně věděla pouze orientačně, s tím, že měl nahlížet do počítačů a taktéž měl vidět nějaké informace. Taktéž pokud jde o uvedení termínu zahájení a skončení trestního řízení, časově svědkyně uváděla období před 5 lety. Ohledně výsledku trestního stíhání věděla, že žalobce byl zproštěn viny. Celkovou délku trestního řízení vedeného proti žalobci odhadovala na cca 2 roky. Pokud jde o odchod žalobce od policie, svědkyně potvrdila, že žalobce odešel ve chvíli, kdy uváděl, že mu hrozí trestní stíhání a uváděl, že odejde sám, aby neměl následné problémy při hledání nové práce. Věděla, že žalobce následně jezdil k soudům, byl v nejistotě ohledně výsledku trestního řízení, nevěděl, zda si najde práci, zda se vrátí k policii atp. Taktéž svědkyně potvrdila, že žalobce po nějakou dobu byl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, pomáhala sepisovat žalobci životopis a shánět práci. Uváděla krátké zaměstnání žalobce v autoservisu po dobu 4-5 měsíců, s tím, že se žalobce stále chtěl vrátit k zaměstnání, které ho baví, tedy u policie. Pokud jde o změny v chování žalobce, svědkyně potvrdila, že se žalobce v průběhu trestního řízení hodně změnil, stal se zamlklým, stále ho něco trápilo, nebavil se s okolím a byl podrážděný. Taktéž se začal stranit kamarádů, nic ho nebavilo. Svědkyně potvrdila, že ho práce u ██████████ bavila, vždy chodil šťastný a taktéž uváděl pochvaly a odměny, které za práci dostával. Svědkyně nedovedla potvrdit, kde aktuálně žalobce pracuje, uváděla státní sektor, nedovedla přesně říci, v jakém oboru pracuje. Pokud jde o zdravotní problémy, svědkyně potvrdila, že žalobce nevyhledal lékařskou pomoc, avšak stěžoval si na bolesti hlavy, což bylo spíše psychického charakteru. Taktéž uváděla, že žalobce i nadále často ke svědkyni jezdí, neboť sám rodinu nemá, potřeboval podporu a zázemí, kterou u ní vždy našel, navštěvovali se několikrát do týdne. Pokud jde o hypotéku na byt, svědkyně

potvrdila, že ve chvíli, kdy byl žalobce bez práce, měl obavy ohledně splátek, rodina mu chtěla pomoci finančně, a proto mu půjčila 150.000,- Kč na poplatky na hypotéku. Přesný termín půjčky již nedovedla uvést, uváděla cca 3 roky zpět. Půjčka byla bezúročná s tím, že bratrovi chtěla svědkyně pomoci, a domluva byla taková, že peníze vrátí ve chvíli, kdy bude moci. Do doby výsledku svědkyně, tedy ke dni 12.3.2020, ačkoli splatnost byla stanovena na rok 2020 předmětné půjčky, nebylo ničeho ani z části uhrazeno. Svědkyně přitom potvrdila, že žalobce již má tři čtvrtě roku práci. Uváděla, že se prozatím bavili o splátce 2.000,- Kč, od kdy však bratr začne splácet dosud nebylo určeno. Půjčka byla poskytnuta jednak na splácení hypotéky, ale i na jiné výdaje, a to například jízdné na pohovy atp. Nad rámec předmětné půjčky svědkyně uváděla, že občas bratrovi poskytla ještě jiné finanční prostředky na jídlo, na jízdné, na pohovor, či případně na vlak. Pokud jde o intimní život žalobce, svědkyně potvrdila, že v době trestního řízení žalobce měl poměr s jednou slečnou či paní, následně se rozešli, důvody rozchodu svědkyně dovedla říci. Odchod od [REDAKCE] žalobce špatně psychicky zvládal, práci měl rád, následně se k policii chtěl vrátit a bylo mu líto, že o něj následně nestojí. Pokud jde o důvody, z jakých si žalobce nebyl schopen sehnat jinou práci, svědkyně uváděla, že zřejmě půjde o absenci praxe žalobce, kterou by mohl nabídnout zaměstnavatelé, konkrétní důvod však potvrdit nemohla.

8. Z výsledku svědka J [REDAKCE] H [REDAKCE] má soud za zjištěno, že jde o bývalého nadřízeného žalobce na policii [REDAKCE] kde působil v období od roku [REDAKCE] žalobce pak ve funkci podřízeného policisty v období od roku [REDAKCE] kdy následně odešel. Pokud jde o trestní stíhání žalobce, svědek potvrdil, že mělo jít o skutečnost, že žalobce otevřel elektronické spisy, které neměl, a neuvedl důvod k dotazu. Nejdříve šlo o šetření inspekcí ministra vnitra, věc byla následně ukončena a následně došlo k druhé kontrole, kde se přišlo v podstatě na to samé pochybení, a byly zahájeny úkony trestního stíhání. O dalším průběhu pak svědek nebyl nikterak informován, uváděl, že mělo dojít k odsouzení žalobce soudem prvního stupně potvrzeného rozsudkem soudu druhého stupně a následně k podanému dovolání ke zproštění obžaloby žalobce. Pokud jde o délku trestního řízení, svědek potvrdil délku cca 2 roky. K osobě žalobce svědek uvedl, že si jej sám vybral na policejní škole, neboť splňoval předpoklady výborného policisty, pracoval nejprve na pozici [REDAKCE] a následně již v [REDAKCE] když měl schopnost dohledávat si vlastní případy. Žalobce rád pracoval spíše sám, byl samostatný, což mu bylo občas vytýkáno, že není kolegiální. Ke vztahům na pracovišti před zahájením trestního stíhání se svědek vyjadřoval jako k bezproblémovým, i když přiznal problémy ohledně absence kolegiality žalobce. Pokud jde o následné vztahy na pracovišti po zahájení trestního stíhání žalobce, svědek potvrdil, že došlo ke stížnostem, žalobce byl nervóznější, a došly stížnosti na jeho arogantní chování s tím, že s ním ostatní spolupracovníci nechtěli sloužit. Pokud jde o vztahy žalobce ke svědkovi, případně k zástupci vedoucího, tyto svědek potvrdil jako korektní, uváděl, že občas žalobce dostal ústní napomenutí, kázeňské řízení nebylo třeba. Na žalobci pocíťoval nervozitu, s tím, že žalobce uváděl, že ho stejně vyhodí a byl s tím smířený. Pokud jde o okolnosti těsně před ukončením samotného služebního poměru, žalobce byl v té době v [REDAKCE] tarifní třídě jako [REDAKCE] stále pracoval jako sólista, svědka obeznámil s rozsudkem s tím, že se bude následně odvolávat, a následně si podal sám žádost o odchod ze služebního poměru, neboť se bál, že jej sami vyhodí. Žádosti následně bylo vyhověno. Pokud jde o okolnosti následného pokusu o návrat do řad policie ze strany žalobce, svědek uvedl, že ví o dvou žádostech v [REDAKCE] kde byl však odmítnut a toto opakovaně, důvody odmítnutí svědek říci nedovedl. Taktéž nedovedl uvést, na jaké oddělení přesně se žalobce hlásil. Pokud jde o oddělení v [REDAKCE] svědek žalobce nemohl přijmout z kapacitních důvodů, a žalobce se sem vrátit ani nechtěl. Následně svědek uváděl, že od žalobce ví, že byl následně přijat do [REDAKCE] konkrétně oddělení [REDAKCE] Svědek dále potvrdil, že návrat do řad policie žalobce musel stihnout do jednoho roku od odchodu od [REDAKCE] jinak by následně musel znovu dělat testy. Aktuální pracovní zařazení žalobce svědek nedovedl potvrdit, uváděl, že viděl, že se snažil dostat zpět do [REDAKCE] s ohledem na dojíždění, ale zde byl také odmítnut, důvod odmítnutí však svědek nevěděl. Pokud jde o změny v chování žalobce v průběhu vedení trestního řízení, svědek potvrdil spíše psychické problémy, pokud jde o fyzickou stránku, nadále žalobce chodil cvičit a posilovat. Pokud jde o případné poškození dobré pověsti v příčinné souvislosti s vedením trestního stíhání, uváděl svědek, že spolupracovníci s ním

nechtěli sloužit především kvůli jeho chování, žalobce nevydržel chvíli sedět, což občas lidem nemuselo být po vůli, jinak s ním žádné větší problémy na pracovišti nebyly, byl vždy aktivnější, než ostatní, změnu chování potom svědek přičítal spíš vedení trestního řízení. Jako pracovníka potom svědek hodnotil žalobce velmi dobře, šlo o samostatně pracujícího, aktivního policistu ve službě, který plnil úkoly nad rámec svých pracovních povinností, pokud jde o srovnání s kolegy, měl dobrou výslednost spisů a patřil k lepším policistům, což se projevilo i ve finančních odměnách. Taktéž potvrdil, že žalobce byl již v minulosti odměněn kázeňským darem od nadřízených samotného svědka. Pokud jde o povědomost o vedení trestního stíhání žalobce v širším kolektivu, tuto svědek potvrdil, svědek nedovedl potvrdit konkrétní osobní vztah žalobce s partnerkou, potvrdil pak, že pokud jde o výsledek trestního řízení, které by skončilo pravomocným odsouzením, znamenalo by to, že by dále žalobce nemohl sloužit u [REDAKCE] a byl by ukončen jeho služební poměr bez případného nároku do budoucna. Svědek se dále nedovedl vyjádřit k nedoporučujícímu stanovisku od krajského ředitelství [REDAKCE] ohledně případného znovupřijetí žalobce, uváděl, že o tom ničeho neví, ani kdo ho psal, taktéž uváděl, že sám podával doporučující stanovisko na žalobce na žádost personálního útvaru a uváděl doporučující schopnosti žalobce.

9. Z účastnického výslechu žalobce soud má za zjištěno subjektivní vnímání celého trestního stíhání žalobcem, když žalobce v úvodu shrnul, z čeho byl obviněn, uváděl, že v rodině byl následně vztekly, nervózní, podrážděný, stále se mu vracely myšlenky na trestní řízení a taktéž směřovaly k budoucnosti, jak vše dopadne. V době vedení trestního řízení potvrdil, že bydlel ve vlastním bytě s přítelkyní, v té době spolu byli přes rok, při vedení trestního řízení však ztratil zájem o cokoli, byl nervózní, vztekly, podrážděný, nevěděl, jaká budoucnost jej čeká, toto i vztah ovlivnilo. Následně toto vedlo k rozchodu v roce 2016. Pokud jde o příčiny rozchodu s přítelkyní, žalobce uváděl především změnu chování, která byla ovlivněna vedením trestního stíhání. Iniciátorem rozchodu pak byla přítelkyně. Pokud byl žalobce tázán na zdravotní a psychické problémy, uváděl nespavost, bolesti hlavy, tyto zdravotní problémy však neřešil jakoukoli přítomností u lékaře, neboť se obával záznamu od psychologa, který by předurčil žalobce k nutnosti opustit [REDAKCE]. Vztahy na pracovišti před zahájením trestního stíhání žalobce hodnotil jako standartní, s tím, že vycházel s kolegy běžně, následně se na něj kolegové začali dívat skrz prsty, neboť se dozvěděli o trestním stíhání žalobce o vynášení informací a spolupráci s kriminálně závadovými osobami. Žalobce se však snažil pracovat i nadále, uváděl všechny naschvály od kolegů, a to kradení z bloků, anonymní dopisy, vydírání jiného kolegy a podobně. Celkově složení lidí na obvodním oddělení potom uváděl jako nikoli příliš ideální. V době zproštění obžaloby již žalobce v nepředmětném oddělení nepracoval. Pokud jde o ukončení služebního poměru, žalobce uvedl, že byl odsouzený v květnu, a na konci následně na vlastní žádost dal výpověď, uváděl, že žádal o propuštění ze služebního poměru z důvodu, aby mohl jít do jiné práce a v posudku následně neměl, že byl z řad [REDAKCE] vyhozen. Následně odešel na dohodu. Pokud jde o okolnosti následné žádosti o znovupřijetí do řad [REDAKCE] první žádost podal žalobce ke [REDAKCE] [REDAKCE] když byl připuštěn k výběrovému řízení, splnil psychické testy, zdravotní testy a zdravotní prohlídku, následně měl podepsat vstup, avšak bylo mu řečeno, že o něj není zájem. Uváděl, že důvodem bylo vyjádření jiného vedoucího při změně vedení na [REDAKCE] který žalobce neznal, žalobce pod ním nesloužil, a který následně dopsal nedoporučující dopis ostatním ředitelům. Uváděl, že s ohledem na tento posudek následně nebyl přijat ani do dalších složek, neboť tento posudek nadále koloval všude jinde. Pokud jde o kolegy, žalobce potvrdil, že se báli s ním sloužit, neboť byl trestně stíhaný, obávali se, aby nebyli taktéž spojováni s trestnou činností žalobce. Konkrétní kolegy žalobce jmenovat nechtěl. Pokud jde o finanční stránku, uváděl, že po odchodu od policie měl nulový příjem, byl registrován na úřadu práce, nedovedl již zpětně říci, jaké dávky pobíral. Uváděl, že v té době měl hypotéku a úvěr, vypomáhala mu sestra, která mu půjčila peníze na překlenutí tohoto období. Pokud jde o výši půjčky, uváděl částku 150.000,- Kč poté, co mu skončil služební poměr, s tím, že sestra za něj platila i všechny poplatky, než si najde adekvátní práci. Taktéž žalobce potvrdil ústní uzavření předmětné smlouvy, s tím, že si již nepamatoval, zda byl ve smlouvě sjednán nějaký úrok či nikoliv. Pokud jde o splacení předmětné

půjčky, uváděl žalobce, že zatím ničeho splaceno není, nezačal žádné splátky splácet, neboť stále nemá aktuální příjem. Potvrdil, že již od 1.4.2019 zaměstnán ve státní správě, když aktuální příjmy jsou vyšší, než které měl u [REDACTED] asi o 2 či 3 tisíce korun. Žalobce dále potvrdil dobu nezaměstnanosti cca tři čtvrtě roku s vedením na Úřadu práce [REDACTED] a pobírání dávek v nezaměstnanosti v částce cca 12 – 13.000,- Kč měsíčně. První tři, čtyři měsíce 60 % a potom 50 či 40 %, přesně žalobce částky nevěděl. Žalobce potvrdil, že práce u policie jej bavila, bavilo ho objasňovat skutky, zvládal i administrativní část práce, těšilo ho hledat pachatele trestné činnosti. Pokud byl tázán, jak vnímal pravomocné odsouzení po vynesení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, uváděl, že cítil naštvaní, zklamání a křivdu, uváděl, že na malém městě cítil poškození své pověsti. Pokud jde o podobné poznatky od klientů policie v negativním slova smyslu, tyto žalobce nikterak neměl. Pokud se žalobce měl vyjádřit k tomu, jak vnímal skutečnost, že byl odmítnut ohledně znovupřijetí do řad [REDACTED] uváděl, že nepochopil, proč jej odmítají přijmout, když v minulosti měl 90% objasněnost trestné činnosti a byl hodnocen nadprůměrně. Pokud jde o přítelkyni žalobce, ani ta dle tvrzení žalobce nepochopila, proč byla celá věc zahájena, ačkoliv pracovala na stejném obvodním oddělení jako žalobce a měla určité zkušenosti ohledně podobných pochybení, které končily vždy pouze napomenutím, nebo kázeňským řešením. Žalobce uváděl, že vedení trestního stíhání ovlivnilo jeho chování, byl nervózní, občas příliš nevnímal, nerozuměl a taktéž byl schopen zvýšit hlas.

10. Na základě provedeného dokazování soud činí tento závěr o skutkovém stavu věci: Proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání 8.7.2014 dle ustanovení § 160 odst. 1 trestního řádu pro spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle ustanovení § 230 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle ustanovení § 21 odst. 1 trestního zákoníku, 16.2.2015 bylo vydáno usnesení na žalobce pro zahájení trestního stíhání pro spáchání pokračujícího přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, pokračujícího přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a dále pokračujícího v přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) a neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a), g) ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a dále přečinu zneužití pravomoci veřejné osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a dále pokračujícímu přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) a neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku spáchaného dílem ve stádiu pokusu, celkem pro 5 přečinů. Žalobce v minulosti nebyl nikterak trestně stíhán, 7.7.2015 byla k Okresnímu soudu v Ústí nad Labem podána obžaloba na žalobce, 8.6.2016 byl vyhlášen v rámci hlavního líčení rozsudek, jímž byl žalobce uznán vinným ze shora popsaných přečinů a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku, pokud jde o úhrnný trest odnětí svobody s podmíněným odkladem na zkušební dobu 2 let. Proti rozsudku bylo podáno ze strany žalobce odvolání, 22.5.2017 bylo zamítnuto odvolání obžalovaného usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem, sp. zn. [REDACTED] Žalobce následně podal dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky, 31.1.2018 došlo ke zrušení usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem z 22.5.2017 a jemu předcházejícímu rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Labem z 8.6.2016 a všech rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazujících a bylo přikázáno Okresnímu soudu v Ústí nad Labem, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. V rámci hlavního líčení konaného 28.5.2018 po výslechu svědků, byl žalobce dle ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu zproštěn obžaloby, rozsudek nabyl právní moci téhož dne. Na základě žádosti z 23.5.2017 o propuštění ze služebního poměru dohodou skončil služební poměr žalobce u [REDACTED] ke dni 31.5.2017. Žalobce nebyl na základě opakovaných žádostí znovu přijat do služebního poměru u [REDACTED] 12.8.2011 žalobce uzavřel smlouvu

o hypotečním úvěru na financování nemovitosti – bytu, následně 1.6.2017 byla ze strany sestry žalobce poskytnuta bezúročná půjčka ve výši 150.000,- Kč, která měla být splacena do roku 2020 na pokrytí financování bytu, případně dalších výdajů. Půjčka ze strany žalobce dosud nebyla ani z části sestře splacena. Žalobce dlouhodobě v průběhu svého služebního vztahu dosahoval nadstandartních plnění služebních úkolů, za což byl opakovaně odměňován zvýšením osobních příplatků, či jinými finančními dary. Žalobce po odchodu od Policie České republiky dohodou byl veden na úřadu práce a evidován v evidenci uchazečů o zaměstnání po dobu cca tři čtvrtě roku, kdy pobíral podporu v nezaměstnanosti. Od 1.4.2019 je zaměstnán ve státní správě, kde má příjmy v porovnání s předešlými příjmy o cca 2 až 3.000,- měsíčně vyšší. V příčinné souvislosti s vedením trestního řízení žalobce nebyl nucen vyhledat lékařskou pomoc, zdravotní problémy se projevovaly spíše v rovině psychické, zvýšené nervozitě, nespavostí, bolestech hlavy, v důsledku nichž však nebyl nucen zajít k lékaři. V průběhu trestního řízení se rozpadl žalobci vztah s přítelkyní v roce 2016.

11. Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/98 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím, nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) v platném znění (dále jen „OdpŠk“) stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
12. Podle § 2 OdpŠk odpovědnosti za škodu se podle tohoto zákona nelze zprostit.
13. Podle § 5 OdpŠk stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena za a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního, nebo v řízení trestním.
14. Podle § 7 OdpŠk odst. 1 právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.
15. Podle § 8 odst. 1 OdpŠk nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
16. Podle § 14 odst. 1 nárok na náhradu škody se uplatňuje u úřadu uvedeného v § 6. Podle odst. 3 uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona je podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu.
17. Podle § 15 odst. 1 přizná-li příslušný úřad náhradu škody, je třeba nahradit škodu do 6 měsíců od uplatnění nároku. Dle odst. 2 domáhat se náhrady škody u soudu může poškozený pouze tehdy, pokud do 6 měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.
18. Podle § 31 odst. 1 OdpŠk nárok na náhradu škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí, nebo na nápravu nesprávného úředního postupu. Podle odst. 3 náklady zastoupení jsou součástí nákladů řízení. Zahnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní o odměně.
19. Podle § 31a odst. 1 OdpŠk bez ohledu na to, zda bylo nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobená škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno hradit jinak, a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem za nichž k nemajetkové újmě došlo.

20. Po právní stránce soud předmětnou věc posoudil dle ustanovení § 1 odst. 1, § 5 písm. a), § 7, § 8, § 31a OdpŠk, když v řízení bylo prokázáno a ze strany účastníků ani nebylo sporováno, že proti žalobci bylo vedeno na základě usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 8.7.2014 nezákonné trestní stíhání, které skončilo pravomocným rozhodnutím o zproštění žalobce obžaloby dne 28.5.2018, tedy po dobu **3 let a 10 měsíců**. Původně zahájené trestní stíhání proti žalobci dne 8.7.2014 dávalo žalobci za vinu spáchání trestné činnosti zneužití pravomoci úřední osoby, neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací, na základě stížnosti žalobce následně ve věci rozhodovalo Krajské státní zastupitelství v Ústí nad Labem 16.9.2014, které usnesení Generální inspekce bezpečnostních sporů původně zrušilo auložilo policejnímu orgánu, aby ve věci znovu jednalo a rozhodl. Nové sdělení obvinění bylo vyhotoveno 16.2.2015, a tímto datem bylo opětovně zahájeno trestní stíhání žalobce pro spáchání pokračujících přečinů zneužití pravomoci úřední osoby a neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací. Následně v průběhu řízení došlo ke změně právní kvalifikace 24.2.2015, a to tak, že jednání žalobce bylo částečně kvalifikováno jako pokračující trestné činy zneužívání pravomoci veřejného činitele, poškození a zneužití záznamového nosiče informací a částečně zůstala právní kvalifikace vskutku nezměněna. V řízení bylo prokázáno, že žalobce byl jedenkrát odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem 8.6.2016 k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku s odkladem na zkušební dobu v trvání 2 let, přičemž tento rozsudek k podanému odvolání byl rozhodnutím Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22.5.2017 potvrzen, neboť odvolání žalobce bylo zamítnuto. Až po podaném mimořádném opravném prostředku, tedy dovolání k Nejvyššímu soudu, byl žalobce úspěšný a 31.1.2018 došlo ke zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně a na něj navazujícího rozhodnutí soudu druhého stupně a přikázáno okresnímu soudu nové projednání daného nároku. 28.5.2018 pak bylo rozhodnuto o zproštění žalobce obžaloby dle ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu. Žalobce v důsledku vedení trestního řízení uváděl zásahy do osobnostních sfér, které žádal finančně odškodnit u žalované, taktéž žádal náhradu škody jako vynaložených nákladů obhajoby, vzniklých v průběhu trestního řízení při právním zastoupení. Svůj nárok řádně postupem dle ustanovení § 14 a 15 OdpŠk u žalované uplatnil dne 8.11.2018, následně došlo k částečnému vyhovění nároku stanoviskem žalované z 20.6.2019, která hradila v plném rozsahu žádaný nárok náhrady škody.
21. Soud se po částečném zpětvzetí nároku na náhradu škody již zabýval pouze žádaným nárokem na finanční zadostiučinění z titulu nezákonného trestního řízení vedeného proti žalobci před Okresním soudem v Ústí nad Labem pod sp. zn. [REDAKCE], který zůstal předmětem řízení. Zjišťoval, zda je tento nárok důvodným, tedy zda příčinné souvislosti s vedením nezákonného trestního stíhání došlo k takovým zásahům do osobnostních sfér žalobce, které je na místě odškodnit ve finanční formě, neboť žalovaná jako adekvátní formu shledala pouhé konstatování porušení práva a taktéž omluvu, žalobce však s tímto vyřízením žádosti nesouhlasil. Žalobce uváděl několik zásahů do osobnostních sfér v příčinné souvislosti s vedením nezákonného trestního stíhání, jednak na osobní a profesní život žalobce, související psychické problémy, rozpad vztahu žalobce s jeho přítelkyní, snížení životního standartu či finanční tíseň, která na žalobce s ohledem na předmětné vedení řízení dopadla.
22. Jakkoli představuje trestní stíhání citelný zásah do práv jednotlivce, nelze všechny újmy, které vzniknou v souvislosti s trestním stíháním, považovat za újmy trestním stíháním způsobené, a tedy ani označit usnesení o zahájení trestního stíhání za jejich příčinu. Nejvyšší soud dovodil ve svém rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 4879/2015, že institut zahájení trestního stíhání vymezuje počátek vyšetřování a vyvolává změnu procesní situace osoby, již se dotýká. Ze samotných podmínek, jež jsou stanovené pro zahájení trestního stíhání, lze dovozovat, že orgány činné v trestním řízení mají za zjištěné skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin a je dostatečně odůvodněn závěr, že jej spáchala určitá osoba. Každý si ovšem musí být vědom, že zahájení trestního stíhání neimplikuje závěr o spáchání trestného činu obviněným (jak plyne přímo z § 168 odst. 1 trestního řádu, tak i z § 2 trestního řádu, ale zejména již z článku 40 odst. 2 LZPS). Právní řád a judikatura ovšem reflektuje skutečnost, že vedení trestního řízení negativně působí na soukromý a osobní život obviněného, a týká se jeho cti a dobré pověsti (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo

2813/2011). V případě nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které neskončilo odsouzením, stanovila judikatura Nejvyššího soudu kritéria, podle kterých je třeba výši zadostiučinění určit. Jsou jimi povaha trestní věci, délka trestního řízení a následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2813/2011). Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti. Její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva na místě pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat. I při důsledném respektování presumpce nevinny představuje každé trestní řízení významný zásah do soukromého a osobního života trestně stíhaného a negativně se dotýká jeho cti a dobré pověsti, takový zásah je o to intenzivnější, prokáže-li se následně, že se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem. Nejvyšší soud již v rozsudku sp. zn. 30 Cdo 1684/2010 konstatoval, že v případě § 31a odst. 2 OdpŠk jde o normu s relativně neurčitou hypotézou, vyžadující, aby soud, případně příslušný orgán v rámci předběžného projednání nároku s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti každého individuálního případu sám vymezil okolnosti významné pro určení výše náhrady. Ustanovení § 31a OdpŠk hovoří pouze o tom, že zadostiučinění musí být přiměřené, samotné určení výše však ponechává na volném uvážení soudu. Zákon tedy nevymezuje žádnou případnou hranici minimální, či maximální pro určení výše zadostiučinění. Soud při úvaze o přiměřenosti výše finančního odškodnění je povinen vycházet z úplně zjištěného skutkového stavu a opírat se o zcela konkrétní a přezkoumatelná hlediska, kterými jsou především závažnost nemajetkové újmy a ověřené okolnosti, za kterých oprávněnému k zásahu do osobnosti fyzické osoby došlo. Zvažovány budou zejména dopady nezákonného rozhodnutí do osobnostní sféry poškozeného, nepříznivost jejich vlivu na pověst poškozeného, jeho dosavadní způsob života a podobně. Otázka výše odškodnění v penězích se potom odvíjí od okolností každého konkrétního případu, a proto ji nelze vyřešit souhrnně pro všechna trestní řízení, která byla posléze zastavena. Přiznání zadostiučinění v penězích je na místě jen tehdy, kdy vzniklou újmu poškozenému nelze charakterizovat jako zanedbatelnou a zároveň tehdy, nelze-li dospět k závěru, že poskytnutí zadostiučinění v penězích není v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti. Přitom musí být zachováno, že zadostiučinění v penězích musí být přiznáno v přiměřené výši. Přiměřenost zadostiučinění je dána zejména tím, že je ve stejných věcech přiznáváno zadostiučinění stejné a v obdobných obdobné (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1747/2014).

23. V projednávaném případě soud na základě provedeného dokazování listinnými důkazy, které hodnotil jednotlivě i ve své vzájemné souvislosti, společně s výslechy svědků a účastnickým výslechem žalobce, dospěl k závěru, že došlo v osobnostní sféře žalobce k zásahům do jeho cti a pověsti pouze částečně, taktéž byly prokázány změny v chování, nervozita a s tím psychické stavy, které na žalobce dolehly v důsledku nejistoty ohledně výsledku trestního řízení a ohledně jeho dalšího profesního směřování. Je zřejmé, že povaha trestné činnosti, která byla žalobci kladena za vinu, s ohledem na jeho výkon služebního poměru u [REDAKCE] odůvodňovaly obavu žalobce o následnou nemožnost setrvání v řadách [REDAKCE] po pravomocném odsouzení, a taktéž lze vzít za odůvodněný závěr, že žalobce po samotném neúspěšném odvolání proti odsuzujícímu rozsudku soudu prvního stupně u soudu odvolacího dospěl k závěru o nutnosti opustit dobrovolně řadu [REDAKCE] s ohledem na následné negativní záznamy ve svém profesním životopise. Je však nutné poukázat na skutečnost, že žalobce nevyčkal sám případného výsledku dovolacího řízení, které inicioval, a sám zažádal o propuštění ze služebního poměru, tedy nevyčkal výsledku mimořádného opravného prostředku a sám ze své vlastní vůle se dostal do situace, aniž by měl zajištěno jakékoliv jiné náhradní zaměstnání, že byl následně po dobu tři čtvrtě roku evidován jako uchazeč o zaměstnání na úřadu práce, pobíral dávky v nezaměstnanosti a příjem, jak už sám uváděl, měl v podstatě nulový. To vše za situace, kdy sám zaměstnavatel vůči němu žádné kroky (pokud jde o postavení mimo službu) nepodnikl. Žalobce se do stavu finančních nejistoty a nejistoty profesní sám svým jednáním dostal. Žalobce přitom již v té době si byl vědom nutnosti dodržení svých závazků souvisejících minimálně s uzavřením smlouvy o hypotečním úvěru z 12.8.2011, na základě níž byl nucen splácet hypotéku na byt, následně využil možnosti své sestry, která jej financovala, a to jednak jednorázovými půjčkami, jednak potom poskytnutí bezúročných půjček dne 1.6.2017 po jeho

dobrovolným odchodu na základě dohody o propuštění ze služebního poměru u [REDAKCE]. Je však s podivem, že ačkoli sestra žalobci poskytla shora uvedenou půjčku se splatností v roce 2020, žalobce dosud ani z části na půjčku nehradil, a to i za situace, že již od 1.4.2019 je zaměstnán, a to dokonce s vyšším příjmem, než který u [REDAKCE] pobíral. Soud proto uvádí, že dopady do profesního života lze hodnotit v příčinné souvislosti s vedením trestního řízení pouze částečně s ohledem na skutečnosti uvedené shora. Pokud jde o dopady do rodinného života, do zdraví, psychiky, případného negativního promítnutí se vedení trestního řízení do jeho vztahu s přítelkyní, ani tyto skutečnosti nebyly řádně prokázány. Svědkyně H. [REDAKCE] B. [REDAKCE] o osobním životě žalobce nevěděla, nevěděla příčiny rozpadu vztahu žalobce s přítelkyní, obdobně se pak vyjadřoval i předvolaný svědek J. [REDAKCE] H. [REDAKCE]. Naopak svědkyně B. [REDAKCE] potvrdila, že žalobce celá rodina podporovala jak psychicky, tak finančně, je tedy zřejmé, že okolí žalobci věřilo, a vyjadřoval mu podporu. Naopak sám žalobce ve své účastnické výpovědi uvedl, že k rozpadu vztahu s přítelkyní došlo v průběhu roku 2016, ačkoliv přítelkyně byla zaměstnána u stejného útvaru [REDAKCE] a i ona dle jeho tvrzení nechápala zahájené trestní řízení vůči žalobci. K rozpadu pak mělo dojít především s ohledem na změnu chování žalobce k ní, přetrvávající nervozitu a nejistotu ohledně výsledku trestního řízení. Pokud jde o důvody zamítnutí znovupřijetí žalobce, které žalobce uváděl jakožto subjektivní důvody, které uvedla osoba, která s žalobcem nikdy nebyla v kontaktu, tyto okolnosti nebyly z listinných důkazů prokázány, neboť naopak žádné důvody prokazující souvislost v trestním stíhání žalobce, tedy s jeho minulostí, které by vedly k následnému zamítnutí znovupřijetí žalobce do řad [REDAKCE] se v listinných důkazech nenacházely. Žalobce sám uváděl, že vztahy na pracovišti před zahájením trestního řízení nebyly ideální, tato skutečnost byla potvrzena, pokud jde o jeho postavení mezi ostatními kolegy, i svědkem M. [REDAKCE] H. [REDAKCE] bývalým nadřízeným žalobce, který svědka sice hodnotil po profesní stránce jako výkonného a nadprůměrného policistu, taktéž potvrdil, že pro jeho schopnosti byl opakovaně i finančně odměňován, avšak taktéž ho uvedl jako sólistu, který se ne se všemi kolegy vždy snesl. Je tedy potom zřejmé v kontextu obou výpovědí, jak svědecké, tak účastnické, že nikoliv v důsledku vedení trestního stíhání vůči žalobci se následní kolegové žalobce stranili a nechtěli s ním sloužit, ale spíše v důsledku povahových vlastností samotného žalobce jako takového.

24. Soud dospěl k závěru, že pouhé konstatování porušení práva v důsledku zahájeného trestního řízení vůči žalobci s ohledem na rozsah trestné činnosti, která byla žalobci kladena za vinu, průběh trestního řízení, kdy v průběhu byl žalobce jedenkrát odsouzen k trestu odnětí svobody podmíněně, přičemž tento trest byl potvrzen soudem odvolacím, a taktéž s ohledem na následné způsobené zásahy do osobností sféry, alespoň v oblasti částečného poškození cti a pověsti a částečné profesního života, je na místě finančně odškodnit. Pokud jde o povahu trestné činnosti a jednotlivé trestné činy, ze kterých byl žalobce obviněn, hrozil mu trest odnětí svobody u nejzávažnějšího z nich až na 5 let s tím, že doba trvání trestního stíhání činí 3 roky a 3 měsíce, pokud jde o zahájení trestního stíhání 16.2.2015, respektive 3 roky a 10 měsíců, pokud jde o zahájení trestního stíhání již dne 18.7.2014.
25. Soud vzal v potaz srovnávací případy odškodňování nemajetkové újmy z nezákonných trestních stíhání u zdejšího soudu projednávané, se kterými žalobce seznámil, pokud jde o případné úvahy ohledně výše odškodnění. V řízení vedeném pod sp. zn. [REDAKCE] šlo o řízení, které trvalo kratší dobu než u žalobce, tedy po dobu pouze jednoho roku, hrozící sazba odnětí svobody byla taktéž o něco nižší, v trvání 4 let, za nebezpečné vyhrožování a pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. c) a d) trestního zákoníku, překvalifikováno na vydírání. Žalobce v důsledku vedení trestního stíhání byl propuštěn ze zaměstnání, byly narušeny rodinné vztahy, [REDAKCE] měl nervové problémy a problémy se spánkem. Pokud jde o samotné přiznání zadostiučinění, jako adekvátní bylo zvoleno konstatování porušení práva bez finančního plnění. Další obdobný případ vedený u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE] byl případ žádaného odškodnění nemajetkové újmy za trestný čin přijetí úplatku, kde hrozil trest odnětí svobody v trvání až 10 let, tedy ve dvojnásobné výši, než u žalobce, trestní řízení však trvalo po dobu kratší, 2 roky a 1 měsíc. Trestní řízení bylo komplikováno vazebním stíháním, když předmětná osoba byla

odborníkem ve státní správě, v důsledku vedení trestního řízení došlo k rodinným problémům a postraumatické poruše. Finanční zadostiučinění, které bylo žalobci poskytnuto v tomto případě je 70.000,- Kč. Případem, který dle soudu nejlépe odráží specifika projednávaného případu a lze jej nejlépe srovnat s případem aktuálně projednávaným u zdejšího soudu, je případ vedený pod sp. zn. [REDAKCE] když ačkoliv trestní sazba, která žadateli hrozila, zde byla opět dvojnásobná v porovnání s trestní sazbou, která hrozila žalobci, v trvání 10 let, a trestní řízení trvalo cca 2 roky, tedy po dobu nepatrně kratší než u žalobce, byl žalobce taktéž v průběhu řízení jedenkrát odsouzen a až následně zproštěn obžaloby. Došlo zde k obdobným zásahům do osobnostní sféry jakožto u žalobce a poskytnuté zadostiučinění pak činilo částku 20.000,- Kč.

26. Soud proto konstatuje, že jako adekvátní zadostiučinění určil částku 20.000,- Kč za dané nezákonné trestní stíhání, které s ohledem na specifika projednávaného řízení a neprokázání všech tvrzených zásahů do osobnostních sfér žalobce tak, jak byly v žalobě skutkově popsány, považuje soud za zadostiučinění dostačující a odrážející specifika projednávaného případu. Pod výrokem I. proto soud žalobě vyhověl ve výši 20.000,- Kč, pod výrokem II. pak zamítl částku, která jsou výši přesahuje částku přiznanou.
27. Pod výrokem III. soud rozhodoval o náhradě nákladů řízení, když ve smyslu ustanovení § 142 odst. 3, o.s.ř. byl žalobce úspěšný co do přiznání nároků na zadostiučinění za nemajetkovou újmu, když rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu, taktéž byl úspěšný co do celého nároku na náhradu škody, tedy obhajného, které žalovaná plnila až po uplynutí šestiměsíční lhůty od uplatnění nároků žalobce u žalované, žaloba tedy i v tomto nároku byla podána důvodně. Žalobci proto náleží plná náhrada nákladů řízení představující náhradu nákladů řízení za vynaložený soudní poplatek ve výši 4.000,- Kč, nákladů právního zastoupení dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., za přípravu a převzetí věci, podání žaloby, účast u ústního jednání dne 3.10.2019, podáním ze 17.11.2019, vyjádření z 27.12.2019, účast u ústního jednání 12.12.2019, účast u ústního jednání 12.3.2020, účast u ústního jednání na 8.9.2020, když pokud jde o úkon příprava a převzetí věci a podání žaloby, zde šlo o úkony právní služby za kumulaci dvou nároků na náhradu majetkové i nemajetkové újmy (z punkta 50.000 Kč za nemajetkovou újmu a 14.370 Kč majetkovou škodu), dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu ve výši částky 4.800 Kč za jeden úkon právní služby, tedy ve výši za 2 úkony **9.600 Kč**, další úkony právní služby pak vychází z ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu při výši mimosmluvní odměny ve výši 3.100,- Kč (po částečném zpětvzvětí nároku na náhradu majetkové újmy, tedy z punkta 50.000 Kč), tedy ve výši **18.600 Kč**, dále příslušný počet režijních paušálů za každý úkon právní služby při 8 úkonech právní služby ve výši **2.400,- Kč**, tedy celkem náhrada nákladů zastoupení činí částku ve výši **30.600 Kč**. Žalobce dále žádal náhradu nákladů cestovního na cestu zmocněnce dne 3.10.2019 z jeho sídla do místa soudního jednání na trase Písek – Praha a zpět ve výši 115 km na jednu cestu, tj. 230 km celkem osobním automobilem Škoda [REDAKCE] registrační značky [REDAKCE] při průměrné spotřebě na motorové nafty 5,3l/100 km a ceně 33.60,- Kč/litr a opotřebení 4.10,-Kč/km, když cestovní výdaje jsou vyčísleny v částce **1.353,- Kč**, dále k ústnímu jednání 12.12.2019 na shodné trase vykonané týměž automobilem při průměrné spotřebě motorové nafty 5.03 l/100km a ceně 33.60,-Kč/litr a opotřebení 4.10,-Kč/km, tedy v celkové výši **1.353,- Kč** a dále na téže trase 12.3.2020 k jednání soudu opět shodným automobilem při průměrné spotřebě motorové nafty 5.03 l/100km a ceně 29.80,-Kč/litr a opotřebení 4,- Kč/km, tedy ve výši **1.354,- Kč** a dále k ústnímu jednání konanému 8.9.2020 při využití shodného osobního automobilu na téže trase, ve shodné částce **1.354,- Kč**, dále náhrady nákladů za promeškaný čas právního zástupce stráveného cestou z místa jeho sídla do místa soudního jednání dle ustanovení § 14 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 100,- Kč za půlhodinu, celkově tedy **600,- Kč** za promeškaný čas právního zástupce při jedné cestě, tedy celkem náhrada za promeškaný čas právního zástupce činí částku **2.400,- Kč**, tedy celkově náhrada nákladů řízení činí částku ve výši **42.414 Kč**.
28. Lhůta k plnění ve výroku I. a III. byla stanovena dle ustanovení § 160 odst. 1 o.s.ř. část věty za středníkem, ve lhůtě delší, 15 dnů s ohledem na organizačně technické možnosti žalované plnit.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím soudu zdejšího, ve třech vyhotoveních.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, lze navrhnout jeho výkon soudem, či nařízení exekuce.

V Praze 8. září 2020

Mgr. Lucie Vítková v. r.
soudkyně